

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3518201012
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3518201012.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Z. I. S., W., so sídlom Y., G. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., D. XX, o zaplatenie 1.573,05 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25. októbra 2019, č.k. 9Csp/20/2018-90, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) a v závislom výroku o trovách konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.573,05 eur, vyčíslený úverový úrok do dátumu predčasnej splatnosti v sume 54,32 eur, vyčíslený úrok z omeškania v sume 1,62 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.573,05 od 20.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 54,32 eur od 20.02.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1 veta prvá, ods. 5, § 54 ods.1, § 565 Obč. zákonníka, § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písm. a/, b/, d/ zák. č. 129/2010 Z.z. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že žalovaný uzatvoril so žalobcom dňa 11.01.2017 Zmluvu o spotrebiteľskou úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, v zmysle ktorej mu žalobca poskytol bezúčelový úver vo výške 2.000,- eur s dohodnutou výškou úrokovej sadzby 12,9% ročne, ktorý sa zaviazal žalovaný splácať v 36 mesačných splátkach vždy k 15. dňu v mesiaci vo výške 67,56 eur od 15.02.2017 do 15.01.2020. V čl. 1 bod 1.2. je uvedená výška RPMN 18,03% a priemerná RPMN 16,06%. Žalovaný mal celkovo žalobcovi zaplatiť sumu 2.532,16 eur. V čl. 1. bode 1.1. sa uvádza, že banka poskytne klientovi peňažné prostriedky formou splátkového bezúčelového úveru za podmienok uvedených v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach - Z. I. S., a.s. (ďalej „K.“), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Podľa zmluvy si žalovaný zvolil súbor poistenia A, kde poplatok za poistenie schopnosti splácať úver bol vo výške 1,66 eur mesačne a počet úhrad poplatku bol 36. Poplatok bol rovnako splatný v 15. deň mesiaca. Súd prvej inštancie konštatoval, že uvedená zmluva je v zmysle § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere a v zmysle § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka zároveň spotrebiteľskou zmluvou. Zmluvou sa žalobca v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaný sa tieto zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Súd prvej inštancie považoval podanú žalobu za čiastočne dôvodnú. Uviedol, že v konaní bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že žalovaný po poskytnutí úveru v sume 2.000,- eur úver

v dohodnutých splátkach vo výške 67,56 eur nesplácal, a preto bol listom zo dňa 19.02.2018 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu 01.03.2018. Súd prvej inštancie preskúmal obsahové náležitosti úverovej zmluvy zo dňa 11.01.2017 a zistil, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že povinnosťou žalovaného bolo splácať úver v mesačných splátkach vo výške po 67,56 eur so splatnosťou vždy k 15. dňu v mesiaci. Mal za to, že vzhľadom na uvedené je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi zosplatnenú a neuhradenú časť úverovej istiny 1.573,05 eur a zosplatnené a neuhradené zmluvné úroky 54,32 eur a ďalej úrok z omeškania vo výške 1,62 eur, ktoré sú v uvedenej sume vyčíslené ku dňu zosplatnenia. V zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v platnom znení súd prvej inštancie priznal žalobcovi z nezaplatených úverovej istiny a zmluvných úrokov dojednaný úrok z omeškania, ktorý je v medziach zákonného úroku z omeškania 5% od 20.02.2018 do zaplatenia. Pokiaľ ide o zmluvný úrok 12,90% ročne, ktorý si žalobca uplatnil z nezaplatených istiny od 20.02.2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol. Mal za preukázané, že sporové strany si dojednali zmluvný úrok 12,90% ako fixný do doby splatnosti úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi zmluvný úrok z omeškania odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Konštatoval, že veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, nakoľko už nastala splatnosť celého dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úrok z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Ak by veriteľ inkasoval po zosplatnení úveru úroky, išlo by o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, keď konštatoval, že žalobca mal vo veci úspech v prevažnej časti došlo iba k zamietnutiu úroku vo výške 12,90% ročne zo zaplatených istiny vo výške 1.573,05 eur od 20.02.2018 do zaplatenia, preto priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Súdu prvej inštancie prednostne vytýkal, že porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Zdôrazňoval, že žalovaný jednoznačne uviedol, že uznáva dlh voči žalobcovi a má vôľu ho splatiť. V danom prípade boli naplnené podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie s poukazom na návrhu žalobcu obsiahnutý v podanej žalobe, ako aj v jeho vyjadrení. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, Krajského súdu v Nitre a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 38/2009. Z opatrnosti, pokiaľ by odvolací súd sa nestotožnil s argumentmi žalobcu ohľadne nároku na celú žalobou uplatnenú pohľadávku, uviedol, že má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch. zákonníka i komentár IURA EDITION k nim a uviedol, že obsahom záväzku dlžníka z úveru je nielen vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky - úver, ale aj úroky. Tie sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi a veriteľovi patria až do okamihu reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru. Nemožno ich zamieňať s úrokmi z omeškania a na nárok veriteľa na ich zaplatenie nemá omeškanie dlžníka vplyv. Pri omeškaní dlžníka s vrátením peňažných prostriedkov úveru má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru, ako aj na úroky z omeškania. Žalobca ďalej poukázal aj na § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť pri odstúpení od zmluvy o úvere úrok z úveru za obdobie až do splatenia istiny úveru. Na podporu svojho názoru poukázal žalobca aj na rozsudky viacerých krajských súdov, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 113/2018, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.08.2014, z ktorých vyplýva, že veriteľ môže požadovať zaplatenie úrokov z úveru popri úrokoch z omeškania, a to až do doby reálneho vrátenia peňažných prostriedkov úveru.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním žalobcu vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.573,05 eur, vyčíslený úverový úrok do dátumu predčasnej splatnosti v sume 54,32 eur, vyčíslený úrok z omeškania v sume 1,62 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.573,05 eur od 20.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 54,32 eur od 20.02.2018 do zaplatenia - výrok I. rozsudku. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

6. Odvolanie žalobcu smerovalo proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá - výrok II., ktorým bola žaloba zamietnutá pokiaľ ide o zmluvný úrok 12,90% ročne, ktorý si žalobca uplatnil z nezaplatenej istiny od 20.02.2018 do zaplatenia. Žalobca tvrdil, že má nárok na dohodnuté úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, a to i popri úrokoch z omeškania bez ohľadu na to, či došlo k predčasnému zosplateniu (mimoriadnej splatnosti) úveru, alebo nie. Nesúhlasil tak s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z úveru za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalobcovi nepatria.

7. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil v súlade s hmotným právom a ustálenou rozhodovacou činnosťou. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu (žalobcu) a s týmto sa súd prvej inštancie dostatočne vypořiadal. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, postačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Otázka práva veriteľa na úroky z úveru za dobu po splatnosti úveru až do okamihu skutočného vrátenia úveru je rozhodovaná všeobecnými súdmi Slovenskej republiky nejednotne. Tunajší odvolací súd a podľa neho aj prevažná rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky (pozri napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/40/2015 zo dňa 28.07.2015, sp. zn. 15Co/871/2014 zo dňa 02.09.2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, rozsudky tunajšieho súdu ako napr. 5Co/479/2015-128 zo dňa 10.02.2016, 27Co/124/2019-118 zo dňa 20.08.2019, sp. zn. 6Co/304/2015 zo dňa 26.04.2016, sp. zn. 6Co/303/2017 zo dňa 18.07.2017 a podobne) sa priklonila k právnemu názoru, že dojednané úroky z úveru patria veriteľovi len za dobu do splatnosti úveru. Po splatnosti úveru patria veriteľovi už len úroky z omeškania, ak je dlžník v omeškaní so splnením svojej povinnosti vrátiť riadne a včas poskytnutý úver.

9. Tento právny názor bol одобrený aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, ktorý v zásade vyslovil, že takéto rozhodnutie súdu, ak je riadne odôvodnené, nemožno považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu. V predmetnom uznesení sa ústavný súd vypořiadal s rovnakými argumentmi (sťažovateľa), ako predniesol odvolateľ v tomto spore. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s ust. § 369 Obch. zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

10. K argumentu odvolateľa, že jeho výklad príslušných ustanovení Obchodného zákonníka podporuje ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do dňa splatnosti istiny, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje situáciu, keď odstúpil od zmluvy spotrebiteľ a toto ustanovenie vymedzuje výšku úrokov do dňa splatnosti istiny. Uvedené zákonné ustanovenie preto nepodporuje argumentáciu žalobcu, práve naopak, pretože podľa toho ustanovenia je spotrebiteľ povinný plniť úroky len do dňa splatnosti istiny, nie po splatnosti, ako je predmetom sporu v danej veci. Ide o stav v súlade s právom, stav oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Nevzťahuje sa však na protiprávny stav, situáciu, keď veriteľ považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), s ktorým stavom sa spájajú výhradne sankcie v podobe platenia úrokov z omeškania, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov. S týmto stavom sa nebudú spájať odplatné plnenia, akými sú úroky z úveru.

11. Výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úrokov zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka.

12. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že právny vzťah, ktorý existuje medzi žalobcom a žalovaným je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a na tento právny vzťah potreba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru a súvisia s ochranou spotrebiteľa. V rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech by preto bol aj postup súdu prvej inštancie v prípade, ak by rozhodol v danej veci rozsudkom pre uznanie, ktorú skutočnosť namietal žalobca v podanom odvolaní.

13. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na uznesenie Nejvyššího soudu České republiky zo dňa 21.08.2014 pod sp.zn. 33 Cdo 212/2014, odvolací súd ani v najmenšom nespochybňuje právnu vetu, na ktorú žalobca poukazuje v odvolaní, v označenej veci sa však nejednalo o spotrebiteľský právny vzťah, z ktorého dôvodu uvedené rozhodnutie nie je priamo aplikovateľné na právnu vec, ktorá je predmetom tohto odvolacieho prieskumu.

14. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na závery v tejto otázke, ako ich vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015 uviedol tiež Krajský súd v Prešove, vychádzajúc z ktorého, „... úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Keďže jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenu o kapitalizované

úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.“ S vyššie uvedeným názorom, plne súladným s tým, na ktorom založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, sa odvolací súd plne identifikuje.

15. Rozsudok súdu prvej inštancie bol tak v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, vecne správny, a preto ho spolu so súvisiacom výroku o trovách konania odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

17. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).